

Αύγουστίνη, ἐκμυστηρεύσου εἰς ἐμέ, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐπουλώσω τὴν πληγὴν σου ὡς ὁ καλλίτερος χειρουργός.

Ἡ Αὐγουστίνη ἤγειρε τὸ ὠχρὸν μέτωπόν της, ἔθλιψε τὰς χεῖρας τῆς Λαύρας καὶ ἐψιθύρισε μετὰ πνιγνῆς φωνῆς :

— "Ω ! ναί, θὰ τα μάθης ὅλα, ὅλα !... Καὶ τότε θὰ με περιφρονήσης...

Καὶ διεκόπη. Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν φίλην της καὶ βαλοῦσα βαθὺν στεναγμόν :

— "Ω ! εἶνε πολὺ ἀργά ! πολὺ ἀργά ! εἶπε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Ἰουλία εἰσηλθεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κυρία, κυρία, ἐφώνησεν ἡ θαλαμηπόλος, τρέξετε ἀμέσως εἰς τὸ Haussois... Θεέ μου ! τί δυστυχία !... ὁ κύριός μου εἶνε νὰ χάσῃ τὸ νοῦν του... τοῦ ἔσπασαν τὸ ταμεῖόν του καὶ τὸν ἔκλεψαν... Τί δυστυχία ! τί δυστυχία !...

— Τί λέγεις ; τὸν ἔκλεψαν ; ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα.

— Ναί, αὐτὴν τὴν νύκτα... ἔσπασαν τὰς θύρας... Εὗρον εἰς τὸν κῆπον, πλησίον εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τοῦ κλέπτου... ἀνεκάλυψαν μάλιστα ὅτι ἦλθε μετὰ τὴν ἄμαξαν, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἐπερίμενε... Ὁ κύριός μου εἶχε νὰ κάμῃ πληρωμὰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας... καὶ εἶνε εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν...

Ἡ Αὐγουστίνη ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς θάρρος, ἀγαπητή μου ! τῇ εἶπεν ἡ κυρία Βαρθιέ.

— Καλέ, πηγαίνετε γρήγορα εἰς τὸ Haussois, νὰ παρηγορήσετε τὸν κύριόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλία.

Ἄλλ' ἡ κυρία Κουρσὺ, σχεδὸν ἀναίσθητος, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τὸ βλέμμα ἔχουσα ἀπλανὲς καὶ τὰ χεῖλη κάτωχρα καὶ συνεσταλμένα.

— Παῦλε ! εἶπεν ἡ Λαύρα, πρέπει νὰ ὀδηγήσης τὴν Αὐγουστίνην εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὑπαγε, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλθω κ' ἐγώ.

Ὁ Παῦλος ἔσπευσε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κυρίαν Κουρσὺ, ἀλλ' αὕτη ἀπώθησεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Τί ; θέλεις νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Haussois ; ἀνέκραξε μετ' ἀγωνίας. "Ω ! ποτέ ! ποτέ !

Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὴν χεῖρά της διὰ τῆς βίας.

— Ἐλθέ, τῇ εἶπεν ἡ γυνὴ πρέπει πάντοτε νὰ ᾔνῃ παρούσα εἰς τὰς δυστυχίας τοῦ συζύγου της, διότι αὕτη ἔχει καθήκον νὰ τον παρηγορῇ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον. Ὄθεν, ἀσπασθεῖσα ἐγκαρδίως τὴν Λαύραν, ἀνεχώρησεν διὰ τὸ Haussois. Καθ' ὁδόν, ὁ κύριος Βαρθιέ, ἐφ' ὅσον ἐδύνάτο, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ αὐτήν. Ἄλλ' ἡ Αὐγουστίνη οὐδεμίαν ἀκρόασιν ἔδιδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ καθόσον δὲ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν οἰκίαν της, τὸ βῆμά της ἐκλονίζετο καὶ ἡ καρδιά της ἔπαλλε σφοδρότερον. Διακρίνας τὴν οἰκίαν της, ἔβγος κατέλαβεν αὐτήν. Ἡ

αὐλὴ ἦτο πλήρης ἐργατῶν, συζητούντων τὰ περὶ τῆς κλοπῆς, ὅτε δὲ εἶδον τὴν κυρίαν Κουρσὺ, καίτοι δὲ ἔτρεφον πρὸς αὐτὴν ἀγαθὰ αἰσθήματα, οὐδὲν ἤσσαν ἀπαντες μετὰ σεβασμοῦ παρεμέρισαν, ὅπως διέλθῃ, καὶ γενικὴ συμπάθεια ἐζωγραφήθη αἰφνης ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων.

Ὅτε ὁ Παῦλος καὶ ἡ Αὐγουστίνη διήρχοντο τὴν αὐλήν, ὁ Βαπτιστὴς εἶπεν εἰς αὐτούς :

— Ὁ ἀνακριτὴς εἶνε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου καὶ σὰς περιμένει.

— Καλὰ ! ἐψιθύρισε ἡ κυρία Κουρσὺ. Εἰσελθοῦσαν δ' εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ κύριος Κουρσὺ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συγκεκινημένης καὶ ἄκων ἔσυρεν αὐτὴν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἔνθα ἀμφοτέρω ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον.

— *Hic portus salutis ?* ἐψιθύρισε μετὰ συγκεκινημένην φωνήν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Φουλὼν, *ἐνταῦθα εἶναι ὁ λιμὴν τῆς σωτηρίας.*

— Ἀφήσατέ μας, εἶπεν ὁ Γορανφλότος μετὰ μεγαλοπρεπῆ κίνησιν τῆς χειρὸς.

Αὐτοστιγμὴ δ' ἡ θύρα τοῦ κελλίου ἐκλείσθη καὶ τὰ βήματα τῶν παρεστώτων ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ βασιλεὺς, ἰδὼν ἐν ἐδώλιον εἰς τὸ βάθος τοῦ κελλίου, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἀ ! ἰδοὺ σε, Ἡρώδη, ἰδοὺ σε, ἀσεβῆ, ἰδοὺ σε, Ναβουχοδονόσωρ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἄνευ διακοπῆς καὶ στηρίζων τὰς παχείας χεῖράς του ἐπὶ τῶν λαγώνων.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπεπληγμένος.

— Πρὸς ἐμέ ὁμιλεῖτε, ἀδελφέ μου ; εἶπε.

— Ναί, πρὸς σὲ ὁμιλῶ· δύναται νὰ λεχθῇ ὕβρις, ἡ ὁποία νὰ μὴ σοὶ ἀρμόζῃ ;

— Ἀδελφέ μου ! ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς.

— Μπα ! ἐδῶ δὲν ἔχεις ἰσχύν. Πρὸ πολλοῦ μελετῶ ἓνα λόγον... θὰ σοὶ τον ἐκφωνήσω. Διήρεσα αὐτὸν εἰς τρία μέρη, ὡς πᾶς καλὸς ἱεροκῆρυξ. Κατὰ πρῶτον εἶσαι τύραννος, ἔπειτα εἶσαι σάτυρος καὶ τέλος εἶσαι ἐκθρονισμένος· ἐπὶ τούτων τῶν θεμάτων θὰ ὁμιλήσω.

— Ἐκθρονισμένος ! ἀδελφέ μου... εἶπεν ὀργίλως ὁ ἐν τῷ σκότει βεβουθισμένος βασιλεὺς.

— Οὐδὲ περισσότερον, οὐδ' ὀλιγώτερον. Ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ Πολωνία καὶ δὲν θὰ φύγεις...

— Ἐνεδρα !...

— "Ω ! Βαλοῦ, μάθε ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ἄνθρωπος, ὅταν ᾔνῃ ἀκόμη ἄνθρωπος.

— Βιαιοπραγίας, ἀδελφέ μου !

— Διάβολε ! νομίζεις, ὅτι σ' ἐφυλακίσαν, ὅπως σὲ περιποιηθῶμεν ;

— Καταχρᾶσθε τῆς θρησκείας, ἀδελφέ μου.

— Καὶ ὑπάρχει θρησκεία ; ἀνεφώνησεν ὁ Γορανφλότος.

— "Ω ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ἅγιος νὰ λέγῃ τοιαῦτα πράγματα !

— Τόσον τὸ χειρότερον, τὰ εἶπον.

— Θὰ κολασθῇτε.

— Καὶ ὑπάρχει κόλασις !

— Ὁμιλεῖτε ὡς ἄπιστος, ἀδελφέ μου.

— Ἐμπρός, ὅχι καλογηρικὰ πράγματα· εἶσαι ἔτοιμος, Βαλοῦ ;

— Νὰ πράξω τί ;

— Νὰ καταθέσῃς τὸ στέμμα σου· μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σε προσκαλέσω εἰς τοῦτο καὶ σε προσκαλῶ.

— Ἀλλὰ πράττετε θανάσιμον ἀμάρτημα.

— "Ω ! ὦ ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος μετὰ κυνικὸν μειδίαμα, ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ δίδω εἰς ἑμαυτὸν ἄφεσιν ἐκ τῶν προτέρων· ἐμπρός ! παραιτήθητι, ἀδελφέ Βαλοῦ.

— Ἀπὸ τί ;

— Ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Μᾶλλον θάνατος !

— Αἱ ! ἀλλὰ θ' ἀποθάνεις... Ἀκουσον, ὁ ἡγούμενος ἐπιστρέφει... ἀποφάσισον.

— ἔχω τοὺς φρουροὺς μου, τοὺς φίλους μου· θ' ἀμυνθῶ.

— Δυνάτὸν, ἀλλὰ προηγουμένως θὰ φωνεθῇς.

— Ἀφήσατέ με νὰ σκεθῶ τοῦλάχιστον μίαν στιγμήν.

— Οὐδὲ στιγμήν, οὐδὲ δευτερόλεπτον.

— Ὁ ζῆλος σὰς πκραφέρει, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἡγούμενος.

Ἐνευσε δὲ διὰ τῆς χειρὸς τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἡ αἰτησίς του εἰσηκούετο. Εἶτα ἔκλεισεν αὖθις τὴν θύραν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐβουβήθη εἰς βαθεῖαν σκέψιν.

— Ἐμπρός ! εἶπεν, ἄς δεχθῶμεν τὴν θυσίαν.

Ἐκρουσαν εἰς τὸ θυρίδιον τοῦ κελλίου.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, δέχεται.

Ὁ βασιλεὺς ἀντελήφθη ὡς τινος ψιθυρισμοῦ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀναγνώσατε αὐτῷ τὸ ἔγγραφο, εἶπε φωνή, ἥτις ἔκαμε τὸν βασιλέα νὰ φρικιάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε παρητήρησε διὰ τῶν κιγκλιδίων τῆς θύρας.

Περιτετυλιγμένη δὲ κυλινδροειδῶς περιγεμένη διεβιάσθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γορανφλότου.

Οὗτος ἀνέγνωσε δυσχερῶς τὸ ἔγγραφο πρὸς τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ θλίψις ἦτο μέγιστη καὶ ὅστις ἔκρυπτε τὸ μέτωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

— Ἐὰν δ' ἀρνηθῶ νὰ ὑπογράψω ; ἀνέκραξεν ἔνδακρος.

— Ἀπόλλυσθε διπλάσιως, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς Γκιζῆ, καθισταμένη ὑπόκωφος, ἕνεκα τῆς καλυπτούσης τὸ πρόσωπόν του κουκούλας. Θεωρήσατε ὑμᾶς αὐτὸν νεκρὸν διὰ τὸν κόσμον καὶ μὴ ἀναγ-

κάσσετε τοὺς ὑπηκόους νὰ χύσωσι τὸ αἷμα ἀνθρώπου, ὅστις ὑπῆρξε βασιλεὺς αὐτῶν.

— Δὲν θὰ μ' ἐκδιώσωσιν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τὸ εἶχον προῖδει, εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἥτις συνωφρύνθη καὶ τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξεδήλωσαν ἀπισίαν ἀπόφασιν.

— Ὑπάγετε, ἀδελφέ μου, προσέθετο ὁ δούξ, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Μεγιέν, ὑπάγετε, ὀπίσσετε τοὺς ἀνδρας ἡμῶν καὶ ἄς ἦναι ἔτοιμοι.

— Εἰς τί; εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ θρηνώδες ὕψος.

— Εἰς ὅλα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ Φουλὼν. Ἡ ἀπελπισία τοῦ βασιλέως ἐδιπλασιάσθη.

— Σ' ἐρίσουν, Βαλσῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Γορανφλότος, ἀλλὰ τώρα σὲ περιφρονῶ. Ἐμπρός, ὑπόγραψον, ἄλλως θ' ἀποθάνεις διὰ τῆς χειρὸς μου.

— Ἐχετε ὑπομονήν, ἔχετε ὑπομονήν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν ὑπέρτατον Κύριον, ὅπως μοὶ δώσῃ τὴν ἀναγκαίαν αὐταπάρνησιν.

— Θέλει πάλιν νὰ σκεφθῇ! ἐκραύγασεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἀς τῷ δοθῇ καιρὸς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἶπεν ὁ καρδινάλιος.

— Εὐχαριστῶ, εὐσπλαγγνε χριστιανέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐν παροξυσμῷ ἀπελπισίας. Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ το ἀποδώσῃ!

— Ἦτο, πραγματικῶς, ἐξησθενημένον πνεῦμα· ἐκθρονίζοντες αὐτόν, ὑπηρετοῦμεν τὴν Γαλλίαν.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ἡ δούκισσα· ὅσον ἂν ἦναι ἐξησθενημένος, θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ τον κουρεύσω.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Γορανφλότος ἐξέφραζε κατὰ τοῦ βασιλέως βιαιοτάτας ὕβρεις καὶ ἀφηγεῖτο αὐτῷ πάσας τὰς καταχρήσεις του.

Αἰφνης, ὑπόκωφος θόρυβος ἠκούσθη ἐκτὸς τοῦ μοναστηρίου.

— Σιωπή! ἐφώνησεν ὁ δούξ Γκιζης.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησεν, ἠκούσθησαν δ' ἰσχυρὰ καὶ κατὰ διαλείμματα ἰσακυτμήματα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς Μονῆς.

Ὁ Μεγιέν προσέδραμεν, ὅσον ἐπέτρεπεν αὐτῷ τὸ πᾶχος του, ταχέως.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, σῶμα ἐνόπλων ἀνδρῶν ἔρχεται πρὸς τὰ προπύλαια.

— Ἐρχονται νὰ τον ζητήσωσιν, εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Διὰ τοῦτον τὸν λόγον, πρέπει νὰ υπογράψῃ ταχέως.

— Ὑπόγραψον! Βαλσῶ, ὑπόγραψον! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος μὲ βροντώδη φωνήν.

— Μοὶ ἐδώκατε προθεσίαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἱκετευτικῶς.

— ὦ! μεταβάλλεις γνώμην, διότι νομίζεις, ὅτι θὰ λάβεις βοήθειαν...

— Ἀναμφιβόλως, ἔχω πιθανότητα.

— Ν' ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν ὑπογράψῃ παρὰ χεῖρα, ἀνέκραξεν ἡ ὀξεῖα καὶ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῆς δουκίσσης.

Ὁ Γορανφλότος ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτῷ γραφίδα.

Ὁ θόρυβος ἔξω ἐδιπλασιάζετο.

— Νέος στρατός! προσήλθε καὶ εἶπεν εἰς μοναχός· περικυκλῶναι ἀριστερόθεν τὸ προπύλαιον.

— Ἐμπρός! ἐφώνησαν ἀνυπομόνως ὁ Μεγιέν καὶ ἡ δούκισσα.

Ὁ βασιλεὺς ἐνεδύπτισε τὴν γραφίδα ἐντὸς τῆς μελάνης.

— Οἱ Ἐλβετοί! ἔδραμε καὶ εἶπεν ὁ Φουλὼν· εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ κοιμητήριον· ἡ Μονὴ πολιορκεῖται δεξιόθεν.

— Ἔστω! θ' ἀμυνθῶμεν, ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Μεγιέν. Μὲ τοιοῦτον ὁμηρον, οὐδέποτε φρούριον παραδίδεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ.

— Ὑπέγραψεν! ἐκραύγασεν ὁ Γορανφλότος ὡς ὀρούμενος καὶ ἀποσπᾶσας τὸ ἔγγραφον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις, καταβεβλημένος, ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῆς κουκούλας τοῦ ράσου του καὶ ταύτην ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

— Ὡστε εἴμεθα βασιλεῖς, εἶπεν ὁ καρδινάλιος πρὸς τὸν δούκα. Ἀποκόμισον ταχέως τὸ πολῦτιμον ἔγγραφον.

Ὁ βασιλεὺς, ἐν τῇ ἐξάψει τῆς θλίψεώς του, ἀνέτρεψε τὸν μόνον φωτίζοντα ἐκείνην τὴν σκηνὴν λαμπτήρα, ἀλλ' ὁ δούξ Γκιζης ἐκράτει ἤδη εἰς χεῖρας του τὴν περγαμνὴν.

— Τί νὰ πράξωμεν! τί νὰ πράξωμεν! ἦλθε καὶ ἠρώτησε μοναχός τις, ὑπὸ τὴν κουκούλαν τοῦ ράσου τοῦ ὁποίου διεκρίνετο καλῶς ὠλισμένο· εὐπατρίδης. Ἐφθασεν ὁ Κριλλίων μετὰ τῶν Γάλλων φρουρῶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ συντρίψῃ τὰς θύρας. Ἀκούσατε!...

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! ἀνέκραξεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Κριλλίων.

— Ὡραία! δὲν ὑπάρχει πλέον βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Γορανφλότος ἐκ τινος παραθύρου.

— Τίς το λέγει, ἀχρεῖ; ἀπεκρίθη ὁ Κριλλίων.

— Ἐγώ! ἐγώ! ἐγώ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἐν τῷ σκότει μετὰ προκλητικωτάτης ἀλαζονείας.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΝ ΓΑΥΦΑΛΛΟΝ

[Διήγημα Edouard Gourdon].

Δ'

Τὴν μεθεπομένην τῆς εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἐρρίκου ἐπισκέψεώς μου, ἔλαβον ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ μοι ἦτον ἄγνωστος.

Ἐσπευσα νὰ ἴδω τὴν ὑπογραφήν· ἦν ἰδική του. Ἀνέγνωσα δὲ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὰ ἐξῆς:

«Κύριε,

«Πρὸς ὑμᾶς, ὁ ὁποῖος τόσο ἐνδιαφέρων ἐδείξατε δι' ἐμέ, ἐφάνην προχθὲς ἀνελικρινής.

«Γνωρίζετε μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ μου· τοῦτο δὲν ἀρκεῖ δι' ἐμέ τὸν ὁποῖον ἡ καλοκάγαθία σας συνεκίνησε βα-

θῶς, ἀλλ' οὔτε δι' ὑμᾶς, διότι μόλις μ' ἐγνωρίσατε καὶ μοὶ προσεφέρατε στήριγμα ἀδελφικόν. Ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως οὐδὲν πρακσιωπήσω εἰς τὸν μόνον φανέντα εἰς ἐμέ εὖνουν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ὡς ἐλπίζω δὲν ἤθελε μὲ καταδικάσει ἐξ ἀπλῶν φαινόμενων.

«Μ' ἐρωτήσατε προχθὲς ἐὰν ἕτερός τις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν κῆπόν μου. Ἀπεκρίθην ἀρνητικῶς· ἀλλ' εἰμι βέβαιος ὅτι ἡ ταραχὴ μου σᾶς ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἤξεύρω νὰ ψεύδωμαι. Διότι, πράγματι, ἐψεύσθην ἀποκριθεὶς ὅχι, καὶ τὸ ψεῦδος τοῦτο μοὶ πιέζει τὸ στήθος. Σπεύδω ν' ἀπαλλαγῶ βάρους τὸ ὁποῖον μὲ θλίβει, διηγούμενος ὑμῖν ὑπὸ τίνος μοναδικοῦ περιστατικοῦ ἤρχισα, πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν, τῶν ἐπιστημονικῶν μου τούτων ἐρευνῶν, εἰς τὰς ὁποίας τόσον ἐπιμελῶς καὶ συντόμως καταγίνομαι.

«Εἶχεν ἀποθάνει ἡ καλὴ μου μητέρα. Πικραίπω νὰ σας εἶπω πόσον ἐλυπήθην. Μόνην μου παρηγορίαν εὗρισκον νὰ καταφεύγω εἰς τὸν κῆπον, εἰς ὃν μ' εἶχε σχεδὸν ἀναθρεῖν ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν της φυτῶν. Ὅτε δὲ ποτε κατεγινόμην νὰ περιποιοῦμαι τὰ ἐξάρετα ρόδα τῆς Κασσιίρης φυτευμένα ἀπὸ τὴν ἰδίαν, καὶ τὰ ὅποια εἶδατε, διήρχετο ἔξω τοῦ ὁρομίσκου μία ἄμαξα· ἐβόηεν ἀργά, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοῖχος εἶνε χαμηλός, οἱ ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐβλεπον τὸν κῆπόν μου. Αἰφνης διέκοψα τὴν ἐργασίαν μου ἐκ τῆς ἐξῆς παιδικῆς φωνῆς:

— «Ἀχ! μαμά, τί ὠραία τριαντάφυλλα!

«Ἦγειρον τὴν κεφαλὴν ὑπερήφανος διὰ τὸν ἑπαινον τὸν ἀποδιδόμενον εἰς τὰς ροδωνιάς τῆς μητρός μου καὶ παρετήρησα τρία ἄτομα ἐν τῇ ἁμάξῃ. Μίαν κυρίαν, σχεδὸν τριακονταπενταετῆ, νεκρὰν κόρην δεκαπενταετίδα καὶ ἕνα ἀγοράκι ὀρθιον μὲ μεγάλα μάτια, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν ἐντὸς τοῦ κήπου μου καὶ ἐπανελάμβανεν ἐκαστοτε:

— «Ἀχ! μαμά, τί ὠραία τριαντάφυλλα!

«Πρόσεχε, Ἀλφρέδε, εἶπεν ἡ μήτηρ, θὰ πέσῃς κάτω.

«Πρὸς δὲ τὸν ἁμαξηλάτην ἀποτεινόμενην:

— Σταμάτησε τοὺς ἵππους.

«Ἡ ἁμάξα ἔστη· ἔκυψα ὀγλήγορα τρία τριαντάφυλλα ἐπλησίασα εἰς τὸν τοῖχον καὶ τὰ ἔροιψα ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

«Πρέπει νὰ πάτε νὰ εὐχαριστήσατε τὸν κύριον, εἶπεν ἡ μήτηρ. Μαρία, κατέβα μὲ τὸν ἀδελφόν σου. Θὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε, ἐὰν δὲν κατεβαίνω, διότι ὑποφέρω ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, διὰ τὸ ὠραῖόν σας δῶρον.

«Ἐτρεξα εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ τὴν ἤνοιξα, ἐνῷ συγχρόνως κατέβαινον τῆς ἁμάξης οἱ ἐπισκέπται μου.

«Μόλις ἔροιψα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεκρᾶς κόρης καὶ ἔμεινα ἐννεὸς διὰ τὴν καλλονὴν της. Εἰσῆλθεν ἀνευ ταραχῆς τις εἰς τὸν κῆπον· μόνον ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της. Ἐγὼ δὲ